

Tre Dage i Luthers Hjem.

af
Ernst Erers.
Oversat af A. Kierulff.
(Sluttet)

„Marie, Piger, Arbejdere og Daglejere er lige saa godt kristne som andre Folk, der for Verdens Dine beskæder en højere Stand, for de har det samme Ord, Tro, Daab og alle himmelske evige Gøder i Kristus, som andre har. Derfor er de lige saa store for Gud, og er lige saa godt kaldet af Gud til at udfylde deres Stands Pligter, som enhver højere staaende. Det er en smuk Vignelse, der staar i Salmen, om, hvorledes man skal tjene: „Se, som Tjenestens Dje ser til hans Herres Haand, som Tjenestepigenes Dje ser til hendes Herres Haand, saa ser vore Dine til Herren, vor Gud! Hold blot fast paa Troen om Syndernes Forladelse, Retfærdighed og Salighed, naar du er lydig og from i dit Kalb. Husk, hvad Paulus siger: „I Tjenere, lyder eders Herre efter Kædet, med Frygt og Bæven, i eders Hjerters Enfoldighed, som Kristus; ikke med Ojensynlighed, som de, der ville tantes Mennesker, men som Kristi Tjenere, saa I gøre Guds Villie af Hjertet, tjenende med Velvillighed Herren, og ikke Mennesker.“ Gud ser ikke paa, hvor ringe eller hvor stor din Gjerning er, han ser paa, om du udfører den i Troen paa ham, og med den Underdanighed, du skylder ham. Det gaar desto værre strøbeligt nok til: Hvad Gud byder, spørger ingen efter; men hvad Menneskene finder paa, løber alle efter. Derfor indskræper jeg eder endnu en Gang rei træftigen: „I Tjenere! værere eders timestige Herre lydig i alle Ting, og alt, hvad I foretager eder, det gæret af Hjertet, som for Herren, vidende, at I skulle faa Arbejdet til Vederlag af Herren; thi I tjene den Herre Kristus!“

Da Luther havde endt sin Tale, gik de alle til deres forskellige Gjerninger med glade Miner.
Men Luthers Hustru saa beundrende paa ham og sagde: „Maar jeg ser paa al denne Sommerpragt omkring mig, og hører dig tale saa alvorligt og mildt om alle disse jordiske og himmelske Ting, da maa jeg være glad, selv om der hænger tunge Stykker over mit Hoved, som vel snart vil bryde løs, naar vi forlader dette tørre Jordsborg.“
„Ja,“ svarede Luther, „naar jeg fra vort Kongerige Jordsborg kaster et Blik ud over Verden, føler jeg, at Guds Raad er vældig, han næret og opholder den hele Verden, og at det er en af Hovedartiklerne, at vi siger: Jeg tror paa Gud Fader. Her sporer man Guds Haand. Himlen er hans Stol og Jorden hans Fodstamme, men ikke hans Bolig. I thi den Herre Kristus siger: „Hvem, der elsker mig, han skal holde mit Ord, og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham!“

Kitty.

Oversat fra engelsk ved Ellen.

Taaen laa tung og mørk over Byens Dage, gennemtruet af tatte Regnstreger fra de høje Fabrikstøtterne. Fødderne gled paa den fugtige Stenbro, og ind over de brede Broer vuggede sig det mørke Vand, langsomt og tungt, som har det mange sørgelige Hemmeligheder i sin dybe Favn.

En seksten Aars Pige stod højt over Rædskaret og fulgte med Njensne Strømmens sagte Vølgeslag imod en Vaad, der langsomt nærmede sig. Det pjaltede Skjold og den tynnsidende Skjole stæmte hende tun daarlignende Efterskud; men stont hun nu og da med en uvilkaarlig Gysen traal Skjoldet tættere sammen om sig, blev hun dog staaende, medens Aftensens Stjogger sænkede sig dybere og dybere over Vandet, indtil Vaaden naaede helt ind til Broen. Saa bøjede hun sig frem, saa langt hun kunde, og viftede med et pjaltet Kommetørklæde. En halvvoksen Knæ, som stod oprejst i Vaadens Forstavn, bekvæmede hendes Hilsen, indtil han gled ind under Broen. Hun løb over til den anden Side af denne og modtog ham der, idet hun vedblev at vifte, saa længe hun i Halsmæktigt tunde skælnede flante, træftige Stikklæse.

„Gud se Lov,“ udbrød hun endelig med et Befrielses Sut, „i Aften var han da ikke fuld.“
Saa vandrede hun langsomt ind igennem de befærdede Gader. Træt og bleget var det unge Ansigt, og nu og da gled et Udtryk af stille Smerte over de i Grunden smukke, men alt for tidlig ældede Træk.

„Hvad nyt, Kitty?“
Et Pigebarn paa omtrent hendes egen Alder og lige saa mangelfuldt paa klædt som hun selv, tog Kittys Arm og fulgte med hende.
„Intet nyt. Intet Arbejde og ingen Penge til den gamle Havgasse.“
„Intet Arbejde? Er du da bleven jagen af Tjenesten?“

Kitty nikkede tungindig.
„For omtrent tre Uger siden fik en hel Del af os Afsted, og jeg var naturligvis en af dem. Saa dan gaar det mig jo altid.“

„Lad dog den gamle Drage støtte sig selv og se at komme til at bo et andet Sted end hos hende.“

„Ja, det vil jeg ogsaa. Men jeg maa vente, til jeg har lidt flere Penge. Se en Gang.“ — hun strøg Kjølearmet tilbage og vifte Mærket af et voldsomt Tag paa den røde, arbejdsvante Arm.

„Du er en Nar, Kitty, at du finder dig i den Behandling. Om det var mig, jeg stulde snart komme bort fra hende. Og jeg, — et Glimt af gammelt Snuhed for over det unge Ansigt, „jeg vilde heller ikke staa i Timevis og hænge over Rædskaret for saadan en Dagdrivers Skjold.“

„Pas dig selv,“ en blusende Bræderbørme stod op i Kittys blege Kinder, „og indlad dig ikke paa at udsponere mig.“

„Godt Ord igen,“ sagde den anden godmodig, „jeg vilde jo blot advare dig.“

Kitty vendte sig bort. „Jeg skal nok selv passe mine egne Sager,“ svarede hun afvisende.

„Naa, Kit, tag mig nu ikke den Ting lide op. Jeg vilde virkelig ikke have noget med den Fyr at gøre. Fader siger, han er stem til at drille.“

„Og din Fader frister ham selv dertil,“ udbrød Kitty harmfuld. „Lad mig være i Færd, hører du.“
Fattigdommens dybe Glendighed, Uorden og Uhygge modtog den unge Pige i det lille Kammer, som hun delte med „den gamle Havgasse“. Støv og Smuds dækkede det faldefærdige Bord og de saa itubrudte Stole, og foran Kaffelovnen laa en Stikkelse paa Knæ i Færd med at puste Liv i den hændende Tid. Et Ansigt, furet af Væsenstaber, mærket af Dril og Smaafopper, vendtes om imod Kitty, og en arrig Stemme snærrede:
„Hvad vil du her nu, her er ikke noget at faa at spise.“

„Jeg trænger heller ikke til noget,“ svarede Kitty, „Intet indtænde Haabet om at finde et eller andet spiseligt, havde drevet hende ind i dette usse Hul, som ikke fortjente Navn af „Hjem“. Fra den tidlige Morgen havde hun været ude at søge om Arbejde, og alle Begne var hun bleven afvisk, alle Begne havde man allerede for mange at lønne. Men hun havde endnu ikke smagt Mad den Dag.

Taaen var gaaet over til en tæt Efteraarregn, der drønsede i tallose Draaber ned over Kittys Pjalter, saa hun snart vilde være bleven gennemblødt, hvis ikke en Stemme havde kaldt hende ind i et af Naboensene.

„Hvorhen saa sent, Kitty?“
„Jeg kan ikke holde ud at være hjemme, Madam Smith,“ udbrød Kitty med Taarer i Øjnene, „det har aldrig været saa galt som nu.“

„Kom ind til mig,“ sagde Naboensone venlig; hun havde endt af det forældreløse Pigebarn, som drev om for Lud og toldt Vand: „Kom og hvil dig,“ hun pegede paa en Stol, og Kitty satte sig ned, hjertelig glad over at kunne hvile de værdede Lemmer. Fattigt var der ganske vist i den lille Stue, men Jiden blusede klart i Kaffelovnen, og paa Bordet stode Levingerne af Varnens Aftensmaalid. Uvilkaarlig sagte Kittys Dine berhen.
„Du har vel ikke faaet noget at spise?“ spurgte Madam Smith. „Tag for dig af Ketterne, der er ikke mange, men det er dig vel undt.“

Kitty behøvede ingen videre Opfordring. I et Nu forsvandt Brød og Smør og den sidste Rest tænd Te, som Vornene havde levet til Vederbørgelse for deres Moder efter hendes anstrængende Dagsgerning.
„Hvorfor bliver du hos den Kone?“ spurgte Madam Smith.

„Jeg ved det ikke,“ svarede Kitty, „det er dog altid et Hjem, og jeg har intet andet.“

„Jeg kan ikke forstå, hvorfor din Moder overgav dig til saadan en. Du maatte da hellere være kommen paa Hattigarsen.“

„Jeg ved det ikke,“ sagde Kitty sørgmodig.
„Har du ikke en Gang haft en Broder?“

„Jo, men han er rejst bort for mange Aar siden. Hun,“ Kitty nikkede med Hovedet i Retning af det Sted, hvor hendes Plejemoder fandtes, — „hun sparrede og slog og mishandlede ham, indtil han ikke længere kunde holde det ud, men løb sin Vej. Og vi have ikke hørt fra ham siden.“

„Det var da det fornuftigste, han kunde gøre. Og i dit Sted vilde jeg gøre ligesaa.“
Kitty svarede ikke. Hun mindebes dunkelt en halvvoksen Dreng, otte Aar ældre end hun selv, som tom hjem om Aftenen og rullede sig sammen i et Hjørne af Stuen, indtil han en ston Dag forsvandt for ikke mere at vende tilbage.

Værtskuffens stode vidt aabne, da Kitty endelig besluttede sig til med en venlig Lat at forlade Madam Smith. Ude fra de oplyste Rum løb en Blanding af Lyster, Eder og Musik, og idet hun gik forbi, fik hun et Glimt af se af den vidbese Morskab; unge Piger med blusende Ansigt hviroledes rundt paa det trange Dansegulv af Mænd, der saa ud til at være mere eller mindre berusede, og andre ventede uafsmødig paa, at Turen stulde komme til dem.

Mon det var saadanne Steder, hvor John færbedes? Kitty vendte sig bort og løb med en halvvolet Hullen ned til sin gamle Plads paa Broen. Lenet over Rædskaret lyttede hun til Vandets sagte Plasken imod Propillerne; denne dybe, mørke Strøm med sine tunge, stulpenke Bølge midnede, hun vidste ikke selv hvorfor, hendes Tankers urolige Strid og drog hende ind i en stille, vemodig Længsel, efter hvad? — Hun spurgte ikke en Gang derom!

Saa langt Kitty kunde huse tilbage, mindebes hun tun det samme, ensformige Liv. Stænd og Præg hjemme hos „Brændevins Ane“, som Naboerne kaldte hendes Plejemoder, nu og da Arbejde paa en eller anden Fabrik, lige saa ofte Aftensgjæst, naar Arbejdsgiveren ikke kunde holde saa mange Folk. Til sidst som Resultat af sine Overvejelser tom hun til den Overbevisning, at hun var „født under en uheldig Stjerne.“

Undervejen havde hun tænkt paa at søge Plads som Tjenestepige; men hun vidste, at hendes Lod da vilde blive et Trællearbejde hos fattige Folk, saadan som hun kendte det fra flere af sine jevnaldrende Kammeraters Fortællinger. Hun, som var vant til paa en vis Maade at være sin egen Herre, saafnaar Arbejdstiden paa Fabrikken var endt, tunge ikke tænke sig, helse Dagen at være bunden til bestemte Pligter. Naar hun var færdig, vilde hun mere sig, det vil sige, anvende hver Dre, hun havde til overs, til Teater- eller Cirkusbilletter.

Hun havde not hørt om velstående Damer, som toge sig af unge Piger og stiftede dem Pladser. Men hun kendte ingen af den Slags Damer, og hun brød sig heller ikke om at komme i Lag med dem, for — det vidste hun fra Teatret, hvor hun med uheldt Opmærksomhed betragtede deres prægtige Dragter og fornemme Væsen, — de vare alligevel hovmodige og selvgode alle sammen.

En Haand lagde sig paa Kittys Skulder, og en træftig Røst afbrød hendes Betragtninger med et: „Naa, Kitty, hvad saa?“

„Er du her paa denne Tid, John? Jeg troede, du havde godt Arbejde.“

„Aftensgjæst, Kitty. De havde ikke Brug for mig mere, og saa længes jeg efter at se dig.“

En slagtig Rødme farvede den unge Piges Kinder. Selskabet hvi, bredfuldret og stærkt stod hendes Ven for

hende og saa hende ind i Ansigtet med sit gode, trofaste Smil.

„Nu skal jeg fortælle dig Nyt, Kitty,“ sagde han triumferende: „Jeg udbandrer.“

„Udbandrer?“ Kittys Hjerte blev saa tungt, som lagde der sig en stor Sten over det. John var jo den eneste i den hele vide Verden, hun holdt af.

Han saa, at dette Budskab gjorde Indtryk og fortsatte med et veltilfreds Smil:

„Ja, jeg udbandrer. Jeg har truffet en Mand, en prægtig Fyr, som lover mig Guld og grønne Støve, naar jeg blot vil følge ham over Atlanterhavet. Jeg er led af dette Liv, Kitty; her kan man ingen Begne komme.“

„Du kommer heller ingen Begne der, John; jeg er vis paa, at den Mand blot vil narre dig. Han har trællet dig, ikke sandt, og saa er du bleven led af Vaaden og mig og det Hele.“ Hun saa op og søgte at tvale den Hullen, der trængte sig frem.

John holdt virkelig af Kitty, og hendes Sorg rørte ham. Han haabede en Gang i Fremtiden at kunne bære hende et Hjem; men han var meget ung, og hans ubændige Kraft trængte til Fribed, hans vilde Natur higebe efter Væventyr, og det fremmede Land drog ham med uimodstaaelig Magt.

Mulig havde de mange Romaner i Stiklingsblade og Smaatrifter, han med stor Begærighed slugte, en ikke ringe Del i hans Uffmag for en Arbejders lidet romantiske Liv. Der var ikke noget spændende i at løse og lade Kul og brude langsomt frem og tilbage ad den kedelige Fjod i en flodet, uhaankelig Pram.

„Lad ikke Mødet, Kitty,“ sagde han opmuntrende, „du ved dog, at Maalet er en Gang at kunne gøre dig til min lille Kone. Og lad os nu sølges ad hjem, ellers bliver du luftet ude af den gamle Drage.“

Kitty fulgte ham langsomt. Der var noget, hun maatte tale med hem om, men hun turde næsten ikke, hun var bange for, at han stulde blive vred.

„John,“ sagde hun endelig og saa op med et rørende, barnligt og dog saa alvorfuldt Blik; „fære John, kan du ikke holde op at drille?“

„Nej, det kan jeg ikke,“ løb Svaret tort og afvisende.

„Men du ved jo, hvad det fører til, John; tænk, om du stulde blive ligesom din Fader.“

„Jeg bliver aldrig som han, det skal du ikke være bange for.“

„Det kan du ikke love, John, faar du først Smag paa Brændevinen, ved du ikke, hvorvidt du kan komme.“

Hun tænkte paa hans vilde Kammerater, paa de aabne Værtskuffe og Danseboder, og hendes Hjerte snæredes sammen i Sorg og Angst.

„Hvornaar er du bleven hellig?“ John lo, „du er næsten lige saa god som den Totalmand, der prædtebe for os sidste Søndag.“

Kitty lo med. De vare naaede til Hjørnet af den Gade, hvor hun boede. Kloften slog ti, og hun fløj med et hastigt, forstræmt Godnat ind i det Hus, der behøvedes af mange, som lignede hendes Plejemoder. „Brændevins Ane“ sad med Hovedet støttet imod Vordkanten. Hun sov tungt, og Kitty stjal sig med et Befrielses Sut ud af Værelset op ad den strøbelige Trappe, der førte til Kvistkammeret, hvor hun boede. Her var hun sikker, her rullede hun sig sammen paa en forstøbt Madras; hendes Plejemoder blev hest i Kæfnet neden under, og inden mange Minutters Forløb sankede Sønnen sig mildt over den forældreløse Piges forvildede Sjæl.

Men John drev videre ned ad Gaden, medens han søjtede en lystig Melodi og overvejede, hvad Kitty havde sagt.

„Hun har maaste ikke saa ganske Uret,“ tænkte han, „jeg har dog ikke lyst til at ende paa samme Maade som Fader. I Aften gaar jeg lige hjem.“

Men at „Dragen“ stod aaben med Lys og Lyftighed, og da den „gode Ven“, som saa ivrig havde overtalt John til at udbandrer, viste sig i Øren med det hvide Glas i Haanden, vare alle den unge Mand's gode Forfætter bortvejede, og han forlor et Værtskuffet, før han maatte sølges hjem, fordi han ikke mere var sig selv magtig.

Søndagsfjolen førte en tilfældende haabløs Kamp mod de mørke Taaer, der endnu sagte at holde Mindet om Natens Skjogger levende over Byen. Langt op paa Dagen vare Gaderne næsten mennesketomme; i Dag stulde Arbejderne hvile ud efter Ugens Lid eller maaste i mange Tilfælde udføre Følgerne af Vord Aftens Svir.

Enkelte Steder vare Vinbuerne dog tidlig aabne, og bag ved de blomstrende Potteplanter sjnedes flittige Rødre i Færd med at isøre hele deres Flot af Smaafolk Søndagsstaben, hvad ikke altid var det letteste Arbejde. En efter en travede de smaa omsider med Salmebogen i Haanden til Søndagsstole, og Moder fik frie Hænder til at puste om den lille i Buggen og lave Middagsmaden i Stand til Fader.

Kitty havde ogsaa sovet længe og fo'r op i Forstrækkelse ved at høre Plejemoder's raa Stemme, der opfordrede hende til at røre sine dovnne Lemmer og stasse nogen Frost til Vej.

Nogle Brødborper og en Sammensætning, der af Manden i Hækerbutikken lige over for betegnedes som Smør, udgjorde det lidet indbydende Maaltid. Men Kitty var sulten, og Tæen varm og oplivende. Plejemoderen laa endnu med et uldent Tappe over sig paa den gamle Hestehaarssofa; hun rejste sig halvt op med det graa Haar hængende urebt ned over de opvulmede, blodstulde Dine, og hendes Hænder rystede, idet hun tog Koppen, som den unge Pige rakte hende.

„Hvad glo'r du paa?“ spurgte hun rasende, da Kitty et Øjeblik blev staaende, greben af Rædsel ved at betragte hendes Glendighed.

„Mo'r Ane, det varer ikke længe, før du bliver puttet i Jorden, naar du bliver ved paa den Maade,“ sagde Kitty langsomt og højtidelig; hun kunde ikke værges sig mod det uhyggelige Indtryk af dette stakfels Brændevins Offer.

„Stal jeg hente Doktoren?“ spurgte hun medlidende, medens den gamle Kone prøvede at stulle den varme Drif ned.

„Doktoren? Hvad stulde jeg med ham? Nej, giv mig hellere en Slurt af Flaften der i dette toggede Vand.“

„Nej,“ sagde Kitty bestemt, „det gør jeg ikke. Vil du havde Brændevin, maa du selv se at faa fat i den.“

Konen prøvede at staa op, men faldt tungt tilbage, og et Øjeblik efter sov hun igen.

Kitty gik hen til Gadebøren og saa ud. Solen havde sejret og lyfte i al sin Klarhed fra den blå Himmel. Luftten var frisk og ren, i et Nu var den unge Pige inde igen; hele Ansigtet duffede hun ned i en Staal Vand, som hun havde hentet om Aftenen, derpaa tørrede hun sig med sit Kommetørklæde og redte sit smukke, lyse Haar, som hun stættede og fattede op i en Knude i Ratten. Med det gamle, omhyggelig børstede Skjold om Hovedet begav hun sig derpaa ud paa en Søndagspaderetur. Gaderne vare endnu usædvanlig stille; Kitty drev, uden at vide hvorfor, frem og tilbage, medens den friske Vind bragte Farve i hendes Kinder og Glans i hendes Dine.

Til sidst sluttede hun sig til en Flot Mennesker, fættige, arbejdslose og Dagdrivere, som alle hastede fremad, øjensynlig mod et fælles Maal.

„Hvorhen?“ spurgte hun en ung Pige, der løb færdig hende.

„Hen til noget,“ løb Svaret.

„Hen til noget, som ikke er godt, tør jeg vædde,“ udbrød Kitty; thi hun kendte denne Pige og vidste, at hvor hun færbedes, var mere Synd og Sorg end godt at hente.

Aligevel fulgte hun med Strømmen, og hendes Forundring feg, da hun fra et vel kendt Forhøstelssted hørte Musik og saa hele Flokken storme derind.

„Hvad er her løs?“ sagde hun halvhøjt, „Kommer det tidlig paa Morgenstunden? — Maa alle og enhver komme ind?“ spurgte hun en Mand, som holdt Vagt ved Døren.

„Ja, kom du kun, min Pige!“ svarede han venlig, og Kitty traadte ind i et stort Rum, hvor hver eneste Siddeplads allerede var optagen af Mænd og Kvinder, Børn og unge Mennesker paa hendes egen Alder. De pjaltede Klæder og de blege Ansigtter vidnede om Nød og Synd og stode i en underlig, smertelig Modsetning til Salens brogede Udsmykning. En stærk Lugt af Tobak og Spiritus mindebe om den foregaaende Nats Færd paa dette Sted; nu vare imidlertid ikke Sviregasser og Kortspillere, men en Stare veltalende Mænd og Kvinder samlede om lange Børde, hvorfra varm The og Kaffe og lytte Smørresbrødsstiver udbedtes til de saltne Gæster. Og fra Salens øverste Ende tonebe bløde Stemmer, som uvilkaarlig lagde en Dæmper paa den forsamlede Rængdes Uro. Kitty nøb med Velbehag den gode Frost og sandt, at dette var ikke saa galt endda.

Stærkere og rigere brusede Tonerne frem, medens Gæsterne stille sagte deres Pladser. Saa dybe og rene, saa bløde og inderlige Melodier havde Kitty aldrig før hørt, vidt forskellige fra de letfærdige Teaterviser og den støjende Cirkusmusik grebe de hende med en ukendt Vangsel efter den Lysets, Sanhedens og Kærligheds Verden, som her for første Gang aabendaredes for hende:

So tæl det gamle Budskab,
Det bedste, som jeg ved,
Om Jesu Raad og Naade,
Om Jesu Kærlighed
Fortæl det gamle simpelt,
Som til et lille Barn,
I thi jeg er træt og jaaret,
Omstændigt af Syndens Garn.

„Træt og saaret,“ det forstod hun, det andet var for hende Toner fra fremmede Egne, hvis Hørligheder hun aldrig havde haft nogen Uense om.

Hull paa, jeg er den Synder,
Som Jesu frelse vil.

Kitty saa op og møbte to dybe, straalende Øjne, der saa ind i hendes med en Kærlighed, saa dragende, at hun ganske blændet og forvirret maatte faa sine net. Hvem var denne unge Kvinde med det rolige, klare Ansigt og disse vidunderlige Øjne? Hun rejste sig op og talte et Par Ord med en ældre Herre.

„Hun er allfor god for os,“ tænkte Kitty, „hun passer ikke her.“

Men den unge Kvinde's lysende Blik gled fra Ansigt til Ansigt, som vilde hun indeslutte dem alle, lige fra den graahædede Fornægter til det forvildede Barn, der havde lært at lyde paa samme Tid, som det lærte at tale, under Kærlighedsens Forben.

„Hvor komme de fra, disse Stakler? Har du nogen sinde set saa megen Glendighed samlet paa et Sted, Fader?“ spurgte hun med Taarer i Øjnene.

„Ja, mange Gange,“ løb det sørgmodige Svar: „Fra Lassens Huler og Syndens Dybder kommer disse ulkkelige, som ikke vide, at ogsaa for dem er der Plads i Guds Rige.“

„Enkelte af dem se dog nogenlunde stikkelige ud, fot Eksempel den gamle Mand derovre i Hjørnet.“

„Dan, ja, han var en Gang Sagsfører og en meget anset Mand. Men saa blev han forfalden, og nu maa han tage med Lat imod hvilken som helst Daglejerarbejde, der tilbydes sig for ham.“

„Hvad skal jeg sige til disse stakfels Mennesker, Fader? Hvad kan hjælpe dem?“

„Det gamle Budskab, mit Barn.“ —
Den unge Pige smilede. Kitty kunde være sulten i Knæ for at tilbede hende for dette Smil.

Musikken og Sangen forstummede. Den unge Pige begyndte at tale, og Kittys Dine vege ikke fra hendes Ansigt.

„Kære Venner,“ sagde hun, „i Dag bliver jeg en og tyde Nar, og min Fader har for lang Tid siden lovet mig, at jeg maatte komme med herhen paa min Fødselsdag.“

„Bravo!“ udbrød en af Mændene med en raa Lat-ter.

„Hver Søndag hele Vinteren igennem vilde vi mødes her,“ vedblev den unge Pige rolig, „og vi vilde tale sammen om Jesus Kristus. Han har elsket mig og frelst mig, — hendes Dine møbte atter Kittys — „og han vil frelse hvert eneste af eder, thi han har elsket eder med en evig Kærlighed. Hos ham er Naade for hver en Synder, Svile for hver Menneskesjæl, som er træt af sig selv og sin Glendighed, Trøst for alle Sorger; hans Haand er magtig til at løfte hver, som kommer til ham, op af Dybet, og fære hver, som overgiver sig til ham, ind i Guds Riges Herlighed.“

(Fortsættelse.)